

Paris Design Week & Maison&Objet 2025 | Part 2

Ηρώ Καραβία - 03/12/2025

Το Παρίσι ως ανοιχτό εργαστήριο συναισθήσεων

Εικόνα Εξωφύλλου: Folie, by designer Lucas Huillet and perfumer Alexandre Helwani, at Hôtel de Sully | Πηγή: designweekguide.com

Καθώς η εβδομάδα σχεδιασμού πλησίαζε στο τέλος της, το Παρίσι έμοιαζε να πάλλεται ακόμα από τη μνήμη των έργων που άφησαν ανεξίτηλο αποτύπωμα στις πλατείες και τις γκαλερί του. Εκεί όπου ο σχεδιασμός δεν εκτίθεται απλώς αλλά κατοικεί, οι δημιουργοί επαναπροσδιόρισαν τη σχέση τους με τον χώρο και τη φυσικότητα. Τα έργα που ξεχώρισαν δεν μιλούσαν μόνο για αισθητική αλλά για αναπνοή, για το πώς η μορφή γεννιέται από τη ζωή και επιστρέφει σε αυτήν.

Mémoire de papier, Zing

Πηγή: freshpaint.co.il

Το δημιουργικό γραφείο **Zing** παρουσίασε το έργο "*Mémoire de papier*", μια έρευνα πάνω στον διάλογο ανάμεσα σε εφήμερα και διαρκή υλικά. Κάθε κεραμικό αντικείμενο χυτεύεται μέσα σε καλούπι από απορριπτόμενο χαρτί, το οποίο διατηρεί τις πτυχώσεις και τα ίχνη της διαδικασίας, μεταφέροντας στο τελικό αντικείμενο τη μνήμη του προσωρινού.

Πηγή: interiordesign.net

Η εγκατάσταση εξερεύνησε τη σχέση ανάμεσα στη χειροποίητη πράξη και τη φθορά του χρόνου, προτείνοντας μια νέα αισθητική της ατέλειας. Το χαρτί, εύθραυστο και περαστικό, γίνεται φορέας μορφής, αφήνοντας πάνω στο κεραμικό την αφή του. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, το Zing ανέδειξε την αξία της ύλης ως ζωντανού αρχείου —ενός αποτυπώματος που διασώζει το παροδικό μέσα στο διαρκές.

Marieta Tedenac

Η επιστροφή στο χειροποίητο και η ποίηση της ύλης

Η **Marieta Tedenac**, από τις πιο ενδιαφέρουσες φωνές του γαλλικού design, παρουσίασε μια σειρά από αντικείμενα που ισορροπούν ανάμεσα στη γλυπτική και την καθημερινότητα. Οι δημιουργίες της φέρουν την αίσθηση του πηλού, της πέτρας και του φυσικού φωτός, χωρίς να προσπαθούν να επιβληθούν. Αντίθετα, αποπνέουν τη σιωπή της χειροποίητης διαδικασίας, το απρόβλεπτο σημάδι του χρόνου πάνω στην επιφάνεια. Η Tedenac δεν ενδιαφέρεται για το τέλειο αλλά για το αληθινό. Οι ακανόνιστες μορφές της δεν επιζητούν τη συμμετρία, αλλά το βλέμμα που κατανοεί τη μεταμόρφωση. Κάθε αντικείμενο είναι μια αφήγηση για τη φθορά και τη διάρκεια, για την εύθραυστη ομορφιά του ημιτελούς. Στην παρουσίασή της, ο θεατής καλούνταν να αγγίξει, να αισθανθεί, να αφήσει το δικό του αποτύπωμα πάνω στην ύλη.

Το έργο της Tedenac μίλησε για την ανάγκη επιστροφής στην απλότητα. Σε έναν κόσμο όπου η ταχύτητα υπερισχύει της προσοχής, εκείνη υπενθυμίζει τη σημασία του αργού ρυθμού, της αναπνοής ανάμεσα στα αντικείμενα. Οι δημιουργίες της λειτουργούν σαν καταφύγια μέσα στην αστική ακαταστασία, σαν ήσυχες επιφάνειες όπου το φως μπορεί να σταθεί για λίγο πριν χαθεί ξανά.

Return from Residency: Valuing Granite / Collectif ZigZag

Ο λίθος ως μνήμη, η γη ως αρχείο

Στην **art+art Galerie**, η ομάδα **Collectif ZigZag** παρουσίασε την έκθεση **Return from Residency: Valuing Granite**, ένα έργο που ισορροπεί ανάμεσα στην έρευνα και την ποίηση. Το συλλογικό αυτό εγχείρημα γεννήθηκε από μια καλλιτεχνική παραμονή σε περιοχές εξόρυξης γρανίτη και εξερεύνησε τον τρόπο με τον οποίο η πέτρα μπορεί να αφηγηθεί την ιστορία της ανθρώπινης εργασίας. Ο γρανίτης, βαρύς και σιωπηλός, μετατράπηκε σε αφήγηση, σε ένα αρχείο γεμάτο ίχνη, ήχους και γεωλογικές μνήμες.

Το ZigZag ανέλυσε το πώς η υλικότητα συνδέεται με την αξία, όχι την οικονομική αλλά τη συναισθηματική. Ο γρανίτης έγινε μεταφορά για την αντοχή και την υπομονή, για την προσπάθεια να δοθεί νέα ζωή σε μια πρώτη ύλη που συχνά θεωρείται ψυχρή. Στην εγκατάσταση, μεγάλα θραύσματα λίθου συνυπήρχαν με φωτογραφικά ντοκουμέντα, ηχητικές εγγραφές και αφηγήσεις ανθρώπων που εργάζονται με το πέτρωμα. Το αποτέλεσμα ήταν μια εμπειρία που συνδύαζε το απτό με το αφηγηματικό, μια συνομιλία ανάμεσα στη γη και την ανθρώπινη ιστορία.

Η έκθεση αυτή λειτούργησε ως αντίβαρο στην ψηφιακή αφαίρεση των ημερών μας. Το ZigZag θύμιζε ότι κάθε κομμάτι υλικού φέρει μέσα του μια μορφή γνώσης, μια σιωπηλή μνήμη που μπορούμε να αφουγκραστούμε. Η σχέση μας με τη φύση επαναπροσδιορίζεται όχι μέσα από την εκμετάλλευση αλλά μέσα από την ακρόαση, τη διάθεση να ακούσουμε τι έχει να μας πει η πέτρα, το χώμα, η επιφάνεια.

Clinamen by Céleste Boursier-Mougenot | Πηγή: [archilovers.com](https://www.archilovers.com)

Η *Maison&Objet* και η *Paris Design Week* του 2025 δεν λειτούργησαν απλώς ως πλατφόρμες προβολής. Ήταν ένας ζωντανός διάλογος ανάμεσα σε δημιουργούς, θεατές και πόλη. Από τη μηχανική ποίηση της **Sophia Taillet** έως τη γήινη αλήθεια του **Collectif ZigZag**, ο φετινός σχεδιασμός φανέρωσε μια στροφή προς την ενσυναίσθηση. Ο σχεδιασμός δεν στοχεύει πλέον στο εντυπωσιακό, αλλά στο ανθρώπινο.

Κάθε έργο πρότεινε έναν νέο τρόπο να κατοικούμε τον κόσμο: να ακούμε, να αγγίζουμε, να θυμόμαστε. Το Παρίσι του 2025 απέδειξε πως το design, όταν συνδέεται με τη φύση και την εμπειρία, μπορεί να μετατραπεί σε ποίηση του καθημερινού. Και αυτή η ποίηση δεν τελειώνει με το κλείσιμο των εκθέσεων, αλλά συνεχίζει να διαχέεται στους δρόμους, στα σπίτια, στα σώματα που κουβαλούν ακόμη το φως, τον ήχο και την υφή εκείνων των στιγμών.

Διαβάστε επίσης:

